

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ú., B., zastúpeného JUDr. M. D., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 33/2006 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ-o-KS 88/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ú. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2007 doručená sťažnosť Ú. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 33/2006 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ-o-KS 88/2003.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností vyplynulo, že predsedníčka sťažovateľa rozhodnutím č. POZ 3923-2001 II/117-2005 z 19. októbra 2005 zamietla rozklad a potvrdila rozhodnutie sťažovateľa č. POZ 3923-2001 N/250-2003/Br, ktorým boli zamietnuté námietky namietajúceho (t. j. spoločnosti F., a. s., K.) proti zápisu označenia „(...)“.

Proti tomuto rozhodnutiu podali 21. decembra 2005 žalobcovia žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia rozhodnutím č. POZ 3923-2001 II/117-2005, ako aj rozhodnutia č. POZ 3923-2001 N/250-2003/Br.

Krajský súd napadnuté rozhodnutia preskúmal a rozsudkom č. k. 23 S 33/2006-65 ich zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Z horeuvedeného celkom zrejme vyplýva, že KS BB vykonal vlastné zhodnotenie zameniteľnosti namietanej ochrannej známky so zverejneným označením, čím neprípustne zasiahol do správnej úvahy správneho orgánu oprávneného túto skutočnosť posudzovať a rozhodovať o nej. (...)

NS SR sa s horeuvedeným právnym stavom vysporiadal až v odôvodnení rozsudku 6 SŽ-o-KS 88/2003, zo dňa 21. marca 2007, v ktorom konštatuje, že (...)

S poukazom na vyššie uvedený rozsudok NS SR konštatujeme, že napriek skutočnosti, že NS SR zistil pochybenia KS BB konštatoval, že takýto stav nie je dôvodom na zmenu rozsudku. Na jednej strane tak síce prisvedčil správne mu orgánu a konštatoval nesprávnosť

postupu KS BB, na druhej strane však rovnako nesprávnym zhodnotením zaviazal správny orgán na také posúdenie označení, ktoré je v rozpore s praxou správneho orgánu (...)“.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a navrhuje ústavnému súdu aby nálezom konštatoval namietané porušenie tohto práva a aby zrušil rozhodnutia označených všeobecných súdov a vrátil vec na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd skúma aj to, či sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, t. j. fyzickou osobou alebo právnickou osobou, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa § 32 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“) Ú. je ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť priemyselného vlastníctva. Sťažovateľ v konaní pred najvyšším súdom vystupoval síce ako účastník konania, ale v postavení orgánu podľa citovaného § 32 zákona č. 575/2001 Z. z., ktorého zákonnosť rozhodnutí bola predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve. Ako orgán verejnej správy vykonávajúci verejnú moc konal a rozhodoval v mene štátu a svedčia o tom aj obsahy jeho rozhodnutí, ktoré boli preskúmané najvyšším súdom v pôvodnom konaní.

V tomto konaní môže podľa názoru ústavného súdu uplatniť a realizovať svoje základné právo na súdnu ochranu len účastník konania pred sťažovateľom (Ú.) podaním žaloby proti právoplatnému rozhodnutiu (m. m. II. ÚS 19/04, IV. ÚS 149/04). V takom type verejného súdnictva akým je správne súdnictvo podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je pojmovovo vylúčené, aby orgán verejnej správy akým je sťažovateľ, mohol uplatňovať a realizovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na podporu tohto záveru možno uviesť, že sťažovateľ nie je v žiadnom prípade oprávnený na začatie konania podľa § 247 a nasl. OSP, pretože jeho procesné postavenie sa odvodzuje výlučne z toho, že v tomto konaní sa preskúmava zákonnosť jeho rozhodnutí, ktoré boli vynesené v procesnom postupe, kde sťažovateľ mal nadradené mocenské postavenie voči účastníkovi konania, ktorý sa proti tomu postaveniu mohol v konečnom dôsledku brániť aj žalobou v správnom súdnictve (čl. 46 ods. 2 ústavy, § 244 a nasl. OSP).

V tejto spojitosti ústavný súd pripomína, že podľa čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) súd môže prijímať sťažnosti od ktoréhokoľvek jednotlivca, mimovládnej organizácie alebo od skupiny osôb, ktoré sa považujú za poškodené v dôsledku porušenia práv priznaných dohovorom alebo jeho protokolmi. V tomto článku dohovoru je definované postavenie sťažovateľa spôsobom, ktorý v celom rozsahu vylučuje sťažovateľa ako orgán verejnej moci konajúci v mene štátu a rozhodujúci o právach a povinnostiach osôb, ktoré sú účastníkmi v konaní pred ním.

Na tomto prístupe ústavného súdu nemení nič ani skutočnosť, že podľa zákona č. 575/2001 Z. z. je sťažovateľ považovaný za právnickú osobu. Priznanie právnej subjektivity podľa názoru ústavného súdu neznamená priznanie subjektivity v rozsahu nositeľa základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, prípadne v rozsahu zaručenom dohovorom (porovnaj čl. 34).

Z toho vyplýva, že sťažovateľ je osobou zjavne neoprávnenou na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd odmietol jeho sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2007